

Прийду до лісу. Упаду на землю...

Наталія Горішна

Прийду до лісу. Упаду на землю,
І запитаю у самої себе:
Невже безсмертну душу уяремлю
Таким життям – безкрилим та безнебим?
Невже мені лише оце й судилось –
Йти по життю, немов за власним гробом;
І проклинати то долю, то Чорнобиль,
То віру, що уже переродилась?..
До лісу. Бути справжньою до нитки,
Крутити в пальцях дикий сивий злак.
І, може, ще навчуся у гонитві
Не виривати в долі свій п'ятак.
Повірю, що прийшла під небозводи
Не ради оббирання з реп'яхів...
Так прагну до чистилища природи,
Немовби там позбудуся гріхів.
Задумаюсь, шукаючи очима,
В яку траву занурити чоло...
До лісу, що мовчить непогрішимо,
Щоб трішечки від серця відлягло.